

sagt på det her område. Og derfor har vi det udmærket med, at vi ikke er en del af det her forlig.

Og med hensyn til Enhedslistens deltagelse så har vi fra starten af deltaget i en lang række møder med ministeren og givet til kende, hvad vi ville have, og hvad det var, vi gik efter. Men sagen er jo, at der kommer et tidspunkt, hvor man er nødt til at sige, at det her kan man ikke være med til.

Men intet kan åbenbart blive for ringe for SF. Det synes jeg er interessant.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Så er det jo et spørgsmål, om hr. Bruno Jerup kan regne. Nu ved jeg, hr. Bruno Jerup er matematiklærer. Har vi fået mere pædagogik ind? Ja eller nej. Er det sådan, at hr. Bruno Jerup ville tro, han kunne have støttet mig i at få mere pædagogik ind? Ja eller nej.

Hvis det er sådan, at hr. Bruno Jerup ikke tror det sidste, så forstår jeg godt, hvorfor hr. Bruno Jerup ikke gider være med, fordi det er nemmere at stå udenfor og skælde ud. Men vi har rent faktisk fået mere pædagogik ind i det. Og det ved hr. Bruno Jerup også godt. Vi har fået sat penge af, så der kommer flere penge ud til seminarierne i den fremtidige læreruddannelse. Det synes jeg hr. Bruno Jerup burde have bemærket. Men selvfølgelig, når hr. Bruno Jerup ikke vil være med, så er det i orden.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

I det oprindelige forslag var der en klump pædagogisk-psykologiske fag, som var en klar reduktion i forhold til det, der tidligere havde været. Det, man har gjort nu, er, at man har taget den blok, som hed skolen i samfundet, og så har man puttet den ind i kassen og kaldt den for et pædagogisk-psykologisk fag.

Men hvis man ser på det, så er summen af de to mindre, end den var i det forslag, vi havde ved førstebehandling.

Så alt andet lige er det faktisk sådan, at selv i forhold til det forslag, vi havde ved førstebehandling, som var et ringe forslag på det pædagogisk-psykologiske område, er det her endnu ringere. Det er faktisk 0,05 årsværk ringere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-4, § 1, således ændret og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Anden behandling af lovforslag nr. L 229: Forslag til lov om social service.

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 16/4 97. Første behandling 22/4 97. Betænkning 22/5 97).

Der var stillet 35 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges:

23) Anden behandling af lovforslag nr. L 228: Forslag til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 16/4 97. Første behandling 22/4 97. Betænkning 22/5 97).

Der var stillet 34 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

24) Anden behandling af lovforslag nr. L 230: Forslag til lov om aktiv socialpolitik.

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 16/4 97. Første behandling 22/4 97. Betænkning 23/5 97).

Der var stillet 34 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

25) Anden behandling af lovforslag nr. L 231: Forslag til lov om ændring af lov om social pension og lov om delpension. (Tilkendelseskompetence, administration m.v.).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 16/4 97. Første behandling 22/4 97. Betænkning 22/5 97).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Tom Behnke (FP):

Arbejdet med de fire lovforslag, som er til anden behandling, startede jo efter nytår, hvor jeg kan forstå, at der har været en række forhandlinger hos socialministeren. Fremskridtspartiet og et par andre partier har ikke deltaget i forhandlingerne. Vi var ikke velkomne. Man ønskede ikke at høre vores bidrag til forbedring af de sociale love, til trods for at Fremskridtspartiet under hele optakten til, at man skulle have en revision af det hele, faktisk havde givet positivt udtryk for, at vi gerne ville medvirke, at vi var enige i intentionerne, som oprindeligt lå for, nemlig at forslagene tilsammen skulle gøre, at hele det sociale område blev meget nemmere og mere gennemskueligt, således at enhver kunne forholde sig til det.

Så fremsætter ministeren lige pludselig forslagene for Folketinget, og det sker så sent som den 16. april. Den 16. april bliver forslagene fremsat, og derefter bliver de jo så førstebehandlet.

Jeg siger »pludselig«, fordi der var faktisk ikke nogen, der rigtig var klar over, at forslagene overhovedet blev fremsat i denne folketings-samling, end ikke de partier, der havde været til forhandlinger hos ministeren.

Da forslagene blev fremsat i Folketinget, blev det antydnet, at forslagene ikke skulle hastes igennem i denne folketings-samling. Man ville ikke lave lovsjusk. Forslagene skulle førstebehandles, og derefter havde man hele sommeren til at forhandle om og diskutere forslagene.

Nu ser vi, at ministeren, regeringen har ændret holdning. Forslagene skal igennem i denne folketings-samling. Det har så alt andet lige betydet, at arbejdet med forslagene har været hastet igennem i et tempo, hvor det nærmest har været umuligt at følge med.

Der blev ved førstebehandlingen lagt op til fra den socialdemokratiske ordfører, at nu skulle man i gang med forhandlingerne. Igen ser vi den situation, at til trods for at Fremskridtspartiet havde stillet sig åben over for at diskutere disse ting, blev Fremskridtspartiet nægtet at komme med til forhandlingerne.

Nu er der så indgået et forlig, der er indgået et meget bredt forlig i Folketinget, og det betyder jo så, at vi i Fremskridtspartiet må tage forslagene, som de ligger, efter at forliget er blevet indgået.

Jeg har også forstået på flere af ordførerne ved at samtale med dem, at det stort set er umuligt at få ændret på forliget. Sådan er det jo med forlig. Så til trods for at vi i Fremskridtspartiet faktisk har en række gode konstruktive og positive ændringsforslag, som kunne forbedre disse love, er man så fasttømret i forliget, at det vil man ikke høre tale om.

Det er en klart utilfredsstillende behandling af forslagene her i Folketinget og i Folketingets Socialudvalg. Der har ikke været tid til at stille de fornødne spørgsmål til en meget kompliceret og omfattende lovgivning. Der har ikke været tid til at nå at stille de fornødne ændringsforslag. Der har ikke været tid til, at man kunne nå at forholde sig til de ændringsforslag, som allerede er stillet. Der er stillet over 80 ændringsforslag, som man som ordfører ganske enkelt ikke har kunnet nå at forholde sig til.

Jeg har fuld forståelse for, at de ordførere, der har været ovre hos ministeren til te, og hvor man har indgået et forlig, selvfølgelig har kunnet nå at sætte sig ind i ændringsforslagene, men for de partier, som ikke sad med ovre ved ministerens bord, da kaffekopperne klirrede, har det altså ikke været muligt at nå at forholde sig til ændringsforslagene.

Det er utilfredsstillende for Folketingets arbejde, at blot fordi man ikke sidder med ved ministerens fine, lakerede bord, kan man ikke nå at forholde sig til de ændringsforslag, som ligger på bordet foran os.

Det har så også betydet, at det af alle betænkningerne fremgår, at Fremskridtspartiet vil redegøre for sin stillingtagen her ved andenbehandlingen og endeligt ved tredje behandling.

Men det betyder jo så også, at af den måde, betænkningerne er stillet op på, fremgår det, at Fremskridtspartiet ikke vil stemme for de ændringsforslag, der ligger, og det er jo misvisende.

Fremskridtspartiet har faktisk tænkt sig at støtte en række af de ændringsforslag, der bliver stillet. Både i betænkningerne og senere i dag, når vi skal i gang med afstemningerne, vil det se ud, som om Fremskridtspartiet stemmer imod. Det er jo forkert, og derfor kunne det være ønskeligt, at man fik afstemning om samtlige 80 ændringsforslag. Men jeg har forstået på huset her og de øvrige partier, at det nok ikke er særlig hensigtsmæssigt, at vi bruger tiden på det; derfor må jeg jo så lade det ligge for en stund.

Sagen er jo også, at allerede når mødet her i salen er færdigt i dag, når vi er færdige med afstemningerne, går forslagene tilbage til fornyet behandling i Socialudvalget, og der er allerede indkaldt til samråd med ministeren.

Jeg har behov for at stille flere nye spørgsmål. Jeg har selv allerede på nuværende tidspunkt omkring 50 ændringsforslag, som jeg ønsker at stille, og derfor kommer vi jo igen i den pressede situation, at der skal afgives betænkning, man skal forholde sig til forslagene i den nye formulering, som de nu ligger efter anden behandling, og det vil ganske enkelt være kropumuligt at nå det.

Jeg synes, det er synd, at man på den måde haster forslagene igennem. Dette er jo faktisk det sociale områdes grundlov, og den haster man igennem over en eftermiddag uden at tage hensyn til nogen eller noget.

Der er jo kommet en række hørings svar. Der er kommet en række indsigelser, men det har ganske enkelt næsten ikke været muligt at nå at stille spørgsmål til det, som er kommet.

Hvis vi skal tage lovforslagene fra en ende af, har vi som det første, der er sat på til behandling, lovforslag nr. L 229, som handler om den sociale service.

Fremskridtspartiet støtter den forebyggende indsats over for børn og unge; det er noget af det, vi har lagt meget vægt på, også i de forhandlinger og debatter, vi har haft på andre områder. Det er utrolig vigtigt, at man på et tidligt tidspunkt går ind og støtter og bakker børn og unge op.

Fremskridtspartiet er til gengæld imod, at man med ændringsforslagene nu får stoppet puljeordningerne, og derfor vil vi stemme imod ændringsforslaget om, at den paragraf skal udgå.

Vi synes også, det er lidt kedeligt, at vi ikke mere grundigt har kunnet nå at diskutere den måde, man prioriterer ventelisterne til daginstitutionerne til børn på. Det fremgår af nogle af ændringsforslagene, at der endda bliver strammet lidt op i forhold til, hvilke kriterier der kan lægges til grund, når man skal prioritere på ventelisten.

Vi havde i Fremskridtspartiet gerne set – og det vil vi stille ændringsforslag om – at man, når man kigger på ventelisten over de børn, der gerne vil ind i en daginstitution, så i den sammenhæng også kunne skele til, om forældrene er i arbejde, eller de ikke er i arbejde, og lade det være et klart element, som bør indgå, når man skal vurdere, hvilket barn der først skal have mulighed for at blive passet.

Så er der tilskud til forældre, der vælger privat pasning. Det er jo et helt nyt kapitel, der er kommet ind. Det synes vi i Fremskridtspartiet er i orden. Vi støtter de pågældende ændringsforslag, men vi havde i virkeligheden helst set, at man havde gjort det omvendte. I stedet for at lave endnu flere og nye tilskudsordninger, som vil betyde et højere skatte tryk, havde vi hellere set, at man havde lavet nogle generelle skattelettelser og så til gengæld havde lavet fuld brugerbetaling på det her område, så tingene kunne hænge sammen på den måde.

For sagen er jo, at når vi taler om, at forældre har brug for at få passet deres børn, så er det, fordi begge parter er nødt til at være på arbejdsmarkedet. Både far og mor er i dag tvunget til at være på arbejdsmarkedet, hvis man skal have råd til både at betale det, som skattevæsenet skal have, nemlig langt over halvdelen af det, man tjener, og så derefter have råd til sig selv og sin familie. Det er ikke hensigtsmæssigt, at vi har et samfund, der er indrettet på den måde, at man nærmest fratager børnene deres forældre.

Børnepasningsorlov er et andet element, som jo passer meget fint sammen med det her, for efter at man har konstateret, at skatte trykket rent faktisk er så højt, at begge forældre er tvunget til at være på arbejdsmarkedet, vil man prøve at sætte et lille plaster på såret. Man er blevet klar over, at forældrene faktisk er dem, der har mindst tid sammen med børnene, og så laver man nogle nye ordninger omkring børnepasningsorlov.

Det er jo fint nok isoleret set, men hvad betyder ordningen rent faktisk? Ja, den betyder igen øgede offentlige udgifter og dermed et øget skatte tryk, hvorefter endnu flere forældre får

endnu mindre tid sammen med deres børn. Det er ikke hensigtsmæssigt.

Så synes jeg, det er godt, at man i ændringsforslagene får præciseret, at det er meget vigtigt, at kommunerne og amterne samarbejder med de frivillige sociale organisationer. Det er noget, vi har set udvikle sig ganske positivt. Vi er glade for, at den tendens fortsætter, og at den endda bliver understreget.

Når vi skal se på lovforslag nr. L 229, er vi selvfølgelig nødt til at veje nogle ting op imod hinanden. Der er visse forbedringer i forhold til, at loven nu bliver mere klar og præcis. Der er også en række steder, hvor man ikke har ændret noget i loven, og det er nogle af de steder, hvor vi godt kunne ønske os, at der var nogle ændringer, nemlig omkring børnepasningsproblematikken, omkring behandlingen af afvæning af narkomaner, hele problematikken omkring hjælpemidler og lignende.

Vi kunne godt tænke os, som jeg sagde før, at der havde været afstemning om alle ændringsforslagene, så vi klart og tydeligt kunne have markeret, hvad vi stemmer for, og hvad vi stemmer imod.

Til gengæld vil jeg nu gøre det, at jeg vil remse op, hvilke ændringsforslag vi har tænkt os at støtte, og hvilke ændringsforslag vi ikke kan støtte, så det i hvert fald fremgår af behandlingen her i Folketinget.

Vi siger ja til ændringsforslagene nr. 2, 3, 4, 8, 9, 12, 13, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 og 35. Til gengæld siger vi nej til de andre ændringsforslag, som ikke er nævnt her.

Det, jeg kan forstå på det hele, er, at forslaget nu går tilbage til udvalget, og dér vil Fremskridtspartiet fremsætte ca. 12 ændringsforslag til den pågældende lov, så vi får mulighed for at markere, hvor det er, vi er uenige, inden vi når frem til en tredje behandling.

Så er der lovforslag nr. L 228. Dér er vi tilfredse med, at vi nu får et enstrengt klagesystem på hele det retssikkerhedsmæssige og administrative område, når vi taler om den sociale lovgivning. Vi mener, at det er rigtigt og godt, at vi får det samlet ét sted, at man klart og tydeligt kan tage fat i én lov og dér forholde sig til, hvad ens retsstilling er, både når vi taler om pligter, og når vi taler om rettigheder.

Så vil vi fra Fremskridtspartiets side støtte de ændringsforslag, der er fra Enhedslisten, bl.a. det om, at sagsbehandlingstiden ikke må være mere end to måneder. Det er et af de ændringsforslag, vi kan støtte.

Vi ønsker også at styrke ældrerådernes rolle og herunder også at styrke klagerådernes rolle, og derfor støtter vi også ændringsforslagene fra Enhedslisten på det område.

Vi synes også, at det er et godt ændringsforslag, som Enhedslisten har lavet i forhold til, at vi nu får oprettet og nedsat handicapråd i kommunerne. Vi synes, det er vigtigt, at de handicappede bliver taget mere seriøst, og at de får deres egne råd, således at de dér bedre kan trænge igennem med deres ønsker og behov. Forslaget ser umiddelbart rimeligt ud, men som jeg sagde før, har vi ganske enkelt ikke haft tid nok til at sætte os grundigt ind i det, og derfor vil vores stemmeafgivning ved tredjebehandling afhænge af, om vi her mellem anden- og tredjebehandlingen kan få tid nok til at gennemgå forslagene på en seriøs og grundig måde.

Vi håber selvfølgelig, at forslagene kommer tilbage til udvalget igen, og så vil Fremskridtspartiet også her stille ændringsforslag. Igen skal jeg nævne, hvilke ændringsforslag vi kan sige ja til, og hvilke ændringsforslag vi siger nej til, således at det i hvert fald fremgår af behandlingen her i salen, hvordan Fremskridtspartiet forholder sig til ændringsforslagene.

Vi har tænkt os at stemme ja til en række ændringsforslag. Vi vil stemme ja til ændringsforslagene nr. 1, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 12, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 28 og ændringsforslagene 29-34. Resten af ændringsforslagene vil Fremskridtspartiet stemme imod, hvis vi ellers får muligheden for det.

Så er der lovforslag nr. L 230, som handler om aktiveringspolitik, lov om aktiv socialpolitik. Vi synes, at det er et af de bedre forslag, som er kommet med i puljen fra ministeren, men dog har vi en række indvendinger imod forslaget.

Når vi ser på de ændringsforslag, som allerede ligger fremme, synes vi, at det er et rigtig godt ændringsforslag, der er kommet fra Enhedslistens side, nemlig at de skriftlige planer, der skal udarbejdes, også bliver udarbejdet, og at der sker en opfølgning af de skriftlige planer. Vi synes ikke, at det er nok, at man blot får et mundtligt tilsagn om et eller andet, og så får det i øvrigt lov til at flyde. Det er vigtigt, at der ligger noget sort på hvidt om, hvordan planerne skal være. Derfor så støtter vi naturligvis Enhedslistens ændringsforslag.

Vi støtter også de ændringsforslag, der handler om, at den tidlige aktiveringspligt bliver forhøjet fra 25 til 30 år, således at alle ledige under 30 år på et tidligt tidspunkt kommer ind og bliver aktiveret.

Så har vi jo hele området omkring fleksjob, som også ligger i et andet lovforslag, vi skal behandle senere på dagen i dag. Der har vi tidligere tilkendegivet, at vi synes, det er rigtigt og godt, at vi får et helt område, der handler om fleksjob, og derfor siger vi ja til de ændringsforslag som konsekvens af, at vi også siger ja til det pågældende lovforslag.

Men jeg skal så også her understrege, at der er en del af det, der handler om fleksjob, som vi ikke er enige i. Vi er ikke enige i, at de faglige organisationer skal ind og bestemme, hvordan arbejdsvilkårene og lønforholdene skal være. Det må være noget, der bliver aftalt mellem parterne; det skal ikke være sådan, at de faglige organisationer kommer ind og får en vetoret på det område. Det synes vi er kedeligt, og derfor vil vi i tillægsbetænkningen stille ændringsforslag om, at den passus kommer til at udgå.

Igen skal jeg sige, at vi er glade for, at forslaget nu får lov til at komme tilbage til udvalget, så vi kan nå at få stillet nogle flere spørgsmål og vi kan nå at få stillet nogle ændringsforslag.

De ændringsforslag, vi i Fremskridtspartiet føler behov for at stille vedrørende lovforslag nr. L 230 om aktiveringspolitikken, er, at vi sikrer, at de, der er opført som værende enlige, er reelt og faktisk enlige, og det synes vi skal understreges i paragrafferne.

Så er der hele spørgsmålet om udlændinge og deres indpas i den pågældende lov. Der er indtil flere paragraffer, der specifikt handler om, hvordan udlændinges retsstilling er, og dér ønsker vi i Fremskridtspartiet en række opstramninger, og der vil blive stillet ændringsforslag om, at der sker nogle opstramninger.

Så er vi i Fremskridtspartiet fortørnet over, at når man er ledig og bliver aktiveret, har man faktisk, hvis man er aktiveret i 12 måneder, krav på at få en månedens ferie. Det synes vi er en hån imod hele systemet. Det er ikke meningen, at man skal have ferie, når man er aktiveret. Hvis man vil have ferie, må man ud på arbejdsmarkedet og finde sig et rigtigt arbejde, og så kommer det dér som en selvfølge, at man får ferie. Men når man er i aktivering, er man i aktivering med henblik på, at man skal finde sig et reelt arbejde, og derfor skal man selvfølgelig ikke bruge tiden på at afholde ferie i den sammenhæng.

Så er der hele spørgsmålet om forsørgerpligten over for børn og de tilskudsmuligheder, der er, de forskellige satser. Der er naturligvis en højere sats, i det øjeblik man har en forsørger-

pligt over for børn; alt andet ville jo være helt urimeligt. Men igen bør det understreges i paragrafferne, at det skal være hjemmeboende børn, man har forsørgerpligt over for. Der er – det kender vi jo fra i dag – flere tilfælde i den virkelige verden, hvor der faktisk er nogle, som får det forhøjede tilskud, fordi de har forsørgerpligt over for børn, vel vidende at børnene rent faktisk ikke bor hjemme hos den pågældende. Og det er selvfølgelig ikke rimeligt.

Så synes vi, det er urimeligt, at de, der er på kontanthjælp, overførselsindkomster i det hele taget, skal have en favorisering i forbindelse med at være tilforordnede ved valg. Alle andre, der er nødt til at tage sig en fridag, må selv betale for at sidde og være tilforordnede ved et valg, og det bør selvfølgelig også gælde for dem, der er på overførselsindkomst af den ene eller den anden art.

Så er vi imod hele det område, der handler om igangsætningsydelse. Det er konkurrenceforvridende over for eksisterende virksomheder, at man fra det offentlige går ind og støtter massivt økonomisk via det projekt, der hedder igangsætningsydelse, og derfor vil vi stille ændringsforslag om, at det udgår af loven.

Og vi har flere; dette var kun nogle af de overskrifter, jeg kunne nå i den taletid, der er til rådighed. Vi har i alt 18 ændringsforslag, som vi ønsker at stille til lovforslag nr. L 230.

Igen får Fremskridtspartiet ikke mulighed for at stemme konkret til hvert enkelt ændringsforslag, og jeg skal derfor her nævne, at der er flere af ændringsforslagene, vi faktisk har tænkt os at stemme ja til. Derfor skal jeg nævne, hvilke ændringsforslag vi vil stemme ja til. Fremskridtspartiet siger ja til ændringsforslagene nr. 2, 3 og 4, 11, 12, 13, 14, 24, 25, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33 og 34. Resten af ændringsforslagene har vi tænkt os at stemme imod.

Til sidst er der lovforslag nr. L 231, som handler om hele pensionsområdet. Der er nogle ganske få ændringsforslag, der er fem ændringsforslag. Fremskridtspartiet kan støtte alle de fem ændringsforslag, som er stillet.

Vi synes i Fremskridtspartiet, det er en god idé, at man nu får lagt hele kompetencen ud i kommunerne, således at det er det samme sted, man vurderer den samme person og vurderer, hvor man skal indplacere personen i pensionsystemet.

Forslaget løser imidlertid ikke en række af de problemstillinger, som vi i Fremskridtspartiet gentagne gange har påpeget her i Folketinget;

det er en række af de mærkesager, vi rent faktisk har i Fremskridtspartiet. Det handler bl.a. om, at vi i Fremskridtspartiet mener, at der skal være ensartet folkepension til alle uanset indtægt og formueforhold, herunder selvfølgelig også – men det hører ikke helt ind under det sociale system – at der ikke gives forskellig pension, alt efter om man nu er borgmester eller minister, eller om man er ganske almindelig lønmodtager. Der må være ensartet folkepension til alle.

Så mener vi, det er vigtigt, at man i langt højere grad lægger vægt på de faglige udtalelser, der ligger om personen, når man skal træffe afgørelse om, hvilket pensionstrin man skal indplacere personen på. Vi ser en række groteske eksempler specielt i de her dage, hvor personer har været til en stribe undersøgelser, og alle steder, hvor de bliver undersøgt, får de at vide, at de er 100 pct. uarbejdsdygtige. Når man så går hen og søger sin pension, sidder der nogle mennesker bag et skrivebord, der aldrig har set personen. De har aldrig set personen, de har aldrig talt med personen, de aner ikke, hvem det er, de taler om, bortset fra et personnummer på papiret. De sidder med fem eller seks stykker papir, hvor der på alle står: 100 pct. uarbejdsdygtig. Så stabler de papirerne og siger: Nej, vi synes kun, det er 50 pct.

Det sidder man i ramme alvor ude i den offentlige forvaltning og gør, og vi kan i Fremskridtspartiet ikke forstå, hvordan man kan nå frem til den konklusion, når alle, der har forstand på det, når alle, der har set personen, siger: Vedkommende er 100 pct. uarbejdsdygtig og skal have den højeste pension. Alligevel sidder man bag et skrivebord og siger: Ja, men budgetterne og budgetrammerne, og vi kan ikke tåle, at der er så mange, der er på den høje sats, for det er jo dyrt, og det har vi ikke råd til. Og så skærer man igennem og siger: Vedkommende er kun 50 pct. uarbejdsdygtig.

Det kan vi ikke forstå. Derfor er det vores opfattelse, at man burde lægge meget større vægt på de faglige udtalelser, der ligger til grund ved en pensionsansøgning.

Så er det også vores opfattelse, at vi bør ændre i lovgivningen, så førtidspension også er mulig, selv om sygdommen ikke er på den officielle liste over de såkaldt anerkendte sygdomme. Det kan jo ikke være rigtigt, at fordi man har en sygdom, som de offentlige myndigheder ikke har opdaget endnu, kan man ikke få nogen former for pension, selv om man er 100 pct. uarbejdsdygtig.

Det er selvfølgelig klart utilfredsstillende. Derfor må kriteriet være, at i alle tilfælde skal der være tale om, at det kriterium, man tager fat i, er, hvorvidt personen er uarbejdsdygtig eller ej, mere end om det er en sygdom, som tilfældigvis står på en liste i en tilfældig forvaltning.

Her er vi igen glade for, at forslaget kommer tilbage til udvalget. Vi har nogle nye spørgsmål, og vi har også en række ændringsforslag, når vi taler om lovforslag nr. L 231. Vi synes, at L 231 er et skridt i den rigtige retning; alt andet lige synes vi, at det er et godt forslag. Vi støtter, at kompetencen lægges ud, men det løser som sagt ikke alle de problemstillinger, som vi i Fremskridtspartiet igennem årene har gjort opmærksom på, og derfor vil vi prøve her i tillægsbetænkningen at få gjort rede for nogle af de ting.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg skal her meddele, at det er min hensigt at lave middagspause. Det bliver omkring kl. 18.00, og så vil alle næsten også kunne regne ud, at der først bliver afstemninger efter middagspausen, som vil vare omkring 1 time.

Villy Søvnal (SF):

Fra SF's side har vi tidligere givet udtryk for, at vi havde et ønske om en langt mere ambitiøs reform end blot en revision af bistandsloven. Vi synes, det er ærgerligt, og vi synes, det er uambitiøst, at vi ikke i langt højere grad får diskuteret de problemer, der er i bunden af vores samfund, end tilfældet er.

Det, der sker nu, er, at den tidligere bistandslov afløses af tre nye love: Lov om retssikkerhed og administration, lov om social service og lov om aktiv socialpolitik.

Jeg skal ikke sige så meget om lov om retssikkerhed og administration. Den indeholder efter vores opfattelse fremskridt. Det bliver klarlagt, hvad der er god sagsbehandling. Det bliver klarlagt, at man skal svare borgerne, når de henvender sig. Og endelig synes vi, det er vigtigt, at også den faglige organisation, nemlig FT1, der organiserer dem, der arbejder med bistandslovens område, bliver repræsenteret i de lokale udvalg, på samme måde som der er åbnet for, at brugerne kan få repræsentation.

Det næste lovforslag, lovforslaget om social administration, er dér, man vil finde de største SF-fingeraftryk. Vi har været optaget af underforhandlingerne at lukke nogle af de huller, vi har i den nuværende bistandslov. Jeg skal nævne fem.

Vi har i stigende grad oplevet en negativ særbehandling af arbejdsløses børn i en række kommuner. Det har reelt fungeret sådan, at arbejdsløses børn blev udelukket fra de andre børns fællesskab. Vi har advaret imod det, og der er nu et ændringsforslag, der udelukker, at det fortsat kan lade sig gøre. Det er vi meget glade for. Det synes vi er en vigtig principiel tilkendegivelse fra Folketinget, som jeg synes man gør klogt i at notere sig i de kommuner, der har forsøgt at løse deres ventelister ved at lade de arbejdsløses børn betale prisen.

Det andet store fremskridt, vi ser, er retssikkerheden for hjemmehjælp til handicappede. Vi har tidligere diskuteret ankemuligheden inden for hjemmehjælpsområdet. Vi gjorde det i sidste folketingsssamling, da loven om ældreråd og klageråd blev vedtaget. Vi stemte ikke for loven sidste år, og vi gjorde det ikke, fordi vi fandt, at det var vigtigere at få en uvildig instans, der var i stand til at omgøre en beslutning, der var urimelig.

Det får vi nu for en gruppe på 29.000 handicappede, alle under 67 år, der modtager hjemmehjælp. Det synes vi udtrykker et principielt gennembrud. Vi har samtidig en revisionsbestemmelse, der siger, at om tre år skal vi kigge på begge ordninger, der så vil komme til at fungere ved siden af hinanden.

Jeg er ikke så meget i tvivl om, hvad konsekvensen bliver af den revision, nemlig at vi får anke på hele området. Jeg har også set nogle af ældreorganisationerne give udtryk for, at de også gerne vil have det. Jeg håber meget, vi vil være i stand til det ved en revision af bistandsloven.

Det tredje gennembrud i serviceloven er en ret til handleplaner for svagtstillede grupper. Det er ikke en pligt til at modtage en handleplan, men det er en pligt for kommunen til at udarbejde den, hvis den svagtstillede ønsker det. Det anser vi for en stor landvinding for hjemløse. Vi anser det for en stor landvinding for misbrugere, og vi anser det for en stor landvinding for sindslidende. Dermed får vi lagt fast, at de tilfælde, hvor der har været svingdørsbehandling, skal lægges i en ramme, der hedder en aftale om, hvordan det her skal foregå. Vi tror, det vil betyde et stort fremskridt.

Det fjerde, jeg vil nævne, er, at vi er glade for 100 mio. kr. til frivilligt socialt arbejde; ikke fordi vi forestiller os, at frivilligt socialt arbejde skal fortrænge det offentlige system, tværtimod. Vi ser det som et supplement til et offentligt system.

Det femte, jeg vil nævne, er, at vi har en forståelse i det, vi har lavet med regeringspartierne, om, at vi skal have en aftale om, hvordan vi kommer gældstyngede bistandsklienter til undsætning.

Det har ofte været et slogan i den socialpolitiske debat, at det skal kunne betale sig at arbejde. Den største gruppe, for hvem det formentlig ikke kan betale sig at arbejde, er den gruppe, der, når de bevæger sig fra bistandshjælp og ud i arbejde, bliver ramt af et offentligt krav om 20 pct.s inddragelse af gæld, hvad enten det så er bidragsgæld, skattegæld, eller hvad det kan være. Der vil vi deltage konstruktivt i de forhandlinger, der kommer.

På grund af de fem ændringer, jeg har nævnt her, stemmer vi for serviceloven.

Jeg vil så nævne i parentes, at den næste øvelse i forbindelse med de kommuneforhandlinger, som allerede er startet, bliver at få de lovgivningsrammer, der nu er lagt i serviceloven, fyldt ud med økonomi også. Vi har et ønske i SF om, at børnepasningsgarantien bliver reel, og at de midler, der forudsætter, at den bliver reel, bliver tilført kommunerne i forbindelse med de kommuneforhandlinger, der kommer til at pågå.

Vi har på samme måde et ønske om, at ældreområdet får et tiltrængt løft. Vi synes, der er for mange eksempler på hjemmehjælp, der ikke hænger sammen. Nu har vi fået ankesystemet for de under 67-årige. Det, vi har brug for nu, er også at få bemandingen sat op. Det vil vi også bidrage til i forhandlingsomgangen med kommunerne.

Så vil jeg sige noget til lov om aktiv socialpolitik. Jeg vil sige, at det, der skiller, er ikke diskussionen om, hvorvidt mennesker skal deltage og lave noget. Hvis der er nogen, der gennem årene har leveret forslag på det område, er det da vistnok SF: forslag om en bedre fordeling af arbejdet, forslag om mere uddannelse osv.

Det er altså ikke det, vi skilles på, diskussionen om, hvorvidt de skal lave noget. Det, vi skilles på – og her skilles vi til gengæld fuldstændig afgørende og fundamentalt – er i den diskussion, der hedder: Under hvilke betingelser skal den svageste gruppe af de unge deltage, når de skal med i arbejdslivet?

Det er vores opfattelse, at arbejdsløsheden skal løses solidarisk og ikke ved at lade enkelte grupper, der er udsatte, betale arbejdsløshedens og udstødsens pris. Jeg vil godt sige, at det er noget ganske andet end den tvangsaktiverings-tanke, der behersker nutidens socialpolitik og

arbejdsmarkedspolitik. Den er langt mere inspireret af Kreml end af Grundtvig.

Vi mangler i SF fuldstændig i det lovforslag, der ligger – og endnu mere i det forlig, regeringen har indgået med Venstre og De Konservative – en sammenkædning mellem pligter og rettigheder. Det turde ellers være indlysende for det gamle arbejderparti, der altid har slået på sammenkædningen af pligter og rettigheder. Her er det kun blevet til pligter, og man kan ikke skimte én enkelt rettighed for den aktiverede unge. De har ingen ret, helt til de er 30 år, til at forhandle løn- og arbejdsvilkår. Det dikteres, som det ellers kun gøres i stater, vi alle vender os imod, hvordan arbejdsvilkårene og lønvilkårene skal være for disse grupper.

De har ingen ret til at anke en afgørelse med opsættende virkning – med opsættende virkning. Vi vil opleve situationer, hvor en aktiveret ung i et offentligt beskæftigelsestilbud arbejder ved siden af en ung, der ikke er ansat på aktiveringsvilkår, men under normale vilkår, til en tredjedel eller en fjerdedel af lønnen. Hvordan i himlens navn vil man bilde den unge ind, at det her ligner det virkelige liv, og at det er et udtryk for en tilnærmelse til samfundet? Det er et udtryk for en særbehandling, som vi vender os imod.

Vi har derfor under forhandlingerne foreslået, at man sikrede retten til at anke med opsættende virkning, retten til at forhandle løn- og arbejdsforhold, alle de arbejdsmarkedsrettigheder, alle andre har, det vil sige retten til at blive medlem af en a-kasse, som flyder af et normalt job, men også retten til, at aktiveringsordninger indeholder et kvalificerende perspektiv.

Vi har også tilkendegivet, at fik vi de ændringer gennemført, ville vi stemme for aktiveringsloven. Det har vi ikke fået.

På hele det område, der hedder skånejob, beskyttet beskæftigelse osv. savner vi ligeledes, at arbejdsmarkedsrettighederne bliver knyttet på. Vi har også her tidligere stillet forslag i Folketinget, men desværre uden at kunne overbevise regeringen.

Jeg vil så som en sidste appel spørge regeringspartierne, om man er opmærksom på de henvendelser, der på det sidste er kommet fra dem, der er tæt på, fra socialrådgiverne, fra forsorgshjemslederne, fra herbergerne. De advarer imod et aktiveringssystem, hvor udsatte grupper bliver mødt med nogle krav, de ikke er i stand til at honorere.

Jeg ved godt, at der er en formildende paragraf i loven, der siger, at der skal tages hensyn, osv. Men hvad betyder det? Det betyder i virkeligheden, at det er den enkelte kommune på godt og ondt, der nu beslutter, hvad der er et rimeligt tilbud. Det er vel derfor, at forsorgshjemmene, der kender disse mennesker tæt på, advarer og siger: Hvad får vi ud af det? Det er vel derfor, socialrådgiverne advarer og siger: Det eneste, I når med det her, er at bringe nogen, der er på kanten af vores samfund, endnu længere ud uanset de pæne hensigter.

Jeg vil meget appellere til, at man i denne debat lytter til de folk, der ikke har et ideologisk ærinde, men udtaler sig ud fra et dagligt, konkret kendskab til de grupper, man nu stiller krav til, som de formentlig ikke vil være i stand til at honorere.

Jeg vil så sige noget om lovforslag nr. L 231 om pension, tilkendelseskompetence m.v. Vi har altid ment i SF, at decentraliseringen skulle foregå inden for den civiliserede ramme, der sikrer svage gruppers retssikkerhed. Derfor har vi konsekvent været modstander af den pensionsudlægning, der er foregået, fordi vi mener, det vil betyde meget store geografiske forskelle. Det er jo sådan, at den danske kommunale struktur består af 275 kommuner, hvor de mindste vel har 3.000-4.000 indbyggere.

Vi havde bl.a. i Folketingets Socialudvalg besøg af Dansk Blindesamfund. Det er en lille organisation med 300-400 medlemmer, der gjorde os opmærksom på, at der formentlig vil være kommuner, hvor der vil være 10 år imellem, at man møder en blind.

Det er ikke pensionsafgørelsen, der er så svær. Det, der er svært, er at lave en ordentlig tilrettelæggelse af de ting, der er rundt om det at være blind. Her åbner vi op for en decentralisering, der siger sparto til alt, hvad vi hidtil har oplevet, med de forskelle og de tilfældigheder i afgørelserne, der vil blive konsekvensen af det. Det er det ene forhold vedrørende lovforslag nr. L 231.

Det andet, jeg vil nævne, er, at jeg synes, man i denne omgang har lavet en procedurefejl, som jeg ikke synes man kan være bekendt. I forhold til lovforslagene nr. L 228, L 229 og L 230 har vi ikke kun haft en, men to høringsrunder, hvor folk er blevet spurgt, har haft adgang til at komme med kommentarer, og det har de gjort med ca. 100 svar i hver omgang.

Så kommer pludselig mod slutningen af processen lovforslag nr. L 231, der ikke har været

sendt til høring en enkelt gang. Ingen organisation inden for handicapområdet har haft mulighed for at deltage i det forberedende arbejde. Man har selvfølgelig haft mulighed for, efter at lovforslaget kom for meget, meget kort tid siden, at ytre sig om det. Jeg har været til møde med nogle af handicaporganisationernes tillidsfolk. Det er normalt besindige folk, men jeg har aldrig mødt så vrede folk, for de føler, at der bliver trådt på dem som organisation. Det bliver der jo ret beset også, når de udsættes for en procedure, der er så fundamentalt anderledes end den procedure, vi i øvrigt har kørt. Det synes jeg er et alvorligt brist i forhold til den procedure, der i øvrigt har kendetegnet lovforslagene.

Jeg skal runde af med at sige, at det lovgivningssæt på de fire lovforslag, vi behandler i dag, peger i to retninger. Dele af det er gennemført sammen med SF, og de betegner forbedringer, f.eks. serviceloven og administrationsloven, der endda tegner et tydeligt mønster af forbedringer.

Til gengæld synes jeg, man er kommet i dårligt selskab, når det gælder aktivering og udlægning af pensionsordningerne. Det er en ordning, der er et brud med dansk socialpolitisk tænkning. Man forkynder ansvarskravet så tungt over for nogle af de svage grupper i samfundet, at snoren risikerer at knække.

Til gengæld savner vi i SF – og det har vi gjort helt fra starten – at der også blev rettet et ansvarskrav mod de stærke grupper i samfundet. Hvis vi skal være i stand til at holde sammen på kraften her i samfundet, er vi nødt til i højere grad også at bede nogle af de stærke individer i samfundet om at løfte med. De går fri i denne omgang. Ansvarskravet stilles til dem, der i forvejen ligger ned.

Til slut skal jeg sige, at de her overvejelser fører os til, at vi stemmer for lovforslaget om retssikkerhed, lovforslaget om social service – og det gør vi med glæde – men at vi stemmer imod både aktiveringslovforslaget og lovforslaget om udlægning af pension.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 19.00.

Mødet udsat kl. 18.05

Mødet genoptaget kl. 19.00

Forhandlingen genoptoges

Bruno Jerup (EL):

Dette lovkompleks, som nu er til anden behandling, har jo været undervejs i en eller anden form i hvert fald mindst et års tid. Det har været igennem to høringsrunder, og min personlige sagsmappe rummer vel omkring 8.000 sider, så der er efterhånden ved at være meget materiale.

Enhedslisten har også brugt megen tid på at diskutere ikke kun med ministeren og ministerens embedsmænd og med de andre partier, men også på at diskutere med den lange, lange række organisationer, som disse lovforslag berører. Og det er vel ikke for meget at sige, at der næppe findes noget lovkompleks, som berører flere mennesker, end det her lovkompleks gør. Man kan næsten sige, at der jo ikke findes en borger her i landet, som ikke i en eller anden forstand bliver berørt af disse lovforslag. Derfor kan man godt undre sig, hvis man ser det i det perspektiv, over, at det så forholdsvis uden større sværds slag nu her kort før sommerferien kan føres igennem.

Vi havde klart håbet, at man havde taget debatten i en lidt anden rækkefølge, f.eks. havde nedsat en egentlig socialreformkommission, og vi har også tidligere givet udtryk for, at vi mente, det var den rigtige vej at gå. Det var sådan set udmærket med et par høringsrunder, men man skulle så have nedsat en kommission, der kunne arbejde et stykke tid og prøve at vurdere nogle af de forskellige forslag og dermed også komme med nogle mere, skal vi sige gennemarbejdede politiske udspil, inden man satte embedsmænd i gang med at producere paragraffer og love. Men det er ikke den vej, man har villet gå, og vi har så, både inden forslagene blev førstebehandlet og også efterfølgende, haft en lang række konstruktive møder med socialministeren, ligesom vi har haft en lang række gode møder med de organisationer, det vedrører.

Vi er af den opfattelse, at det samlede kompleks ikke er en acceptabel erstatning for den nuværende bistandslov, og derfor må vi også sige, at ethvert forsøg på at se det sådan, at det samlede kompleks på disse fire lovforslag skal erstatte den eksisterende lov, mener vi ikke at vi kan støtte.

Vi er dog alligevel gået konstruktivt ind i hvert enkelt lovforslag og har prøvet at vurdere, om deres indhold enkeltvis alligevel kunne

bære igennem, og hvis man sådan skal tage dem fra en ende af, er der et af lovforslagene, som Enhedslisten har tænkt sig at stemme for, og det vil jeg starte med.

Det er lovforslag nr. L 228 om administration. Vi kan på mange måder se, det er godt, at der nu kommer en lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Den indeholder en række gode elementer med større retssikkerhed, større klarhed, og der er fastsat forskellige tidsfrister for kommunernes behandling af en ansøgning og ankemyndighedens behandling af klager. Borgeren skal også have bedre muligheder for at være aktiv medspiller i behandlingen af en sag, der vedrører én, og der foreslås også åbne journaler og ret til at skifte sagsbehandler. Der er brug for konkrete tiltag, hvis lovens intentioner om brugerindflydelse skal blive til andet end pæne ord.

Der er ingen fornuftig grund til at lave ankebegrænsninger, sådan som det faktisk foreligger i lovforslaget. Skønsafgørelsen skal selvfølgelig kunne ankes under alle omstændigheder. Især i lovens første funktionsperiode er der brug for fri ankeadgang, således at der kan danne sig en praksis, uden at det socialpolitiske landkort bliver for kuperet. Derfor har vi også set mulighederne for en praksiskoordinering og en egentlig socialfaglig revision som et vigtigt element, hvis man kunne få det ind. Det er vigtigt at forholde sig kritisk til sagsbehandlingen i kommunerne og amtskommunerne, og kun ved, at der kommer et kritisk modspil, kan det udvikle sig til gavn for alle parter.

Vi er også af den opfattelse, at alle borgere bør kunne anke over afgørelser om personlig hjælp, omsorg, pleje m.v. Det er godt, at de under 67-årige nu får den mulighed, men vi er sådan set af den opfattelse, at alle borgere burde have den mulighed, eventuelt ved, at klagerådene fik reel kompetence. Derfor har vi også, selv om vi er af den opfattelse, at lovforslag nr. L 228 alt andet lige må betragtes som et fremskridt i forhold til det, der fungerer i dag, stillet en række ændringsforslag for at give et signal til både ministeren og omverdenen, også fordi vi tror, at den politiske diskussion om, hvilket sociallovssystem vi skal have, går videre. Vi har også valgt at stille en lang række ændringsforslag til nr. L 228 om inddragelsen af brugerne, forbedringer af praksiskoordinering, at det skal have opsættende virkning, når man f.eks. anker et aktiveringstilbud. Sådan nogle ting har vi foreslået puttet ind i lovtæksten.

Det er sådan set det lovforslag, som vi kan sige at vi uden at få politiske problemer med vores opfattelse af, hvad der er fremskridt i denne sammenhæng, kan lægge stemmer til.

De øvrige lovforslag stemmer vi alle sammen imod, medmindre selvfølgelig den række ændringsforslag, som Enhedslisten har stillet, vedtages. Det er måske ikke særlig sandsynligt, men vi har stillet en lang række ændringsforslag, som selvfølgelig betyder, at lovforslagenes karakter fuldstændig ændres, hvis de alle sammen blev vedtaget.

Jeg vil prøve at tage dem én for én:

For det første serviceloven, lov om social service. Man kan sige, at der jo er kommet en række gode ting ind i den, bl.a. på børneområdet med formålsparagraf, anciennitetsprincip, men efter vores opfattelse bærer forslaget stadig væk præg af hastværk. Derfor er der store dele af f.eks. voksenområdet, som næsten ikke er beskrevet. Det gælder f.eks. misbrugsområdet.

Et af de forslag, som ligger til afstemning her om lidt om økonomisk tilskud til privat pasning, er efter vores opfattelse uspiseligt. Det bedste, man kan håbe på for børnene – og nu tager vi udgangspunkt i børnene – er, at den ordning sådan groft taget ikke fører til noget eller kun fører til, at den bliver brugt i et meget begrænset omfang. Men det har vi ikke nogen som helst garanti for; den kan lige så godt føre til en cementering af det her som den almindelige form, og måske forskydes det, vi vil kalde et kvalitativt børnepasningstilbud, over i forskellige mere eller mindre uspiselige private og personlige ordninger, som i hvert fald efter vores opfattelse ikke er til gavn for børnene.

Derfor mener vi, det er et uspiseligt element, som vi helst havde været foruden.

Vi er heller ikke tilhængere af puljeordningerne. Vi mener sådan set, at de også er lidt af en pestilens, der er kommet ind på et tidspunkt. Det er interessant, at hverken i forbindelse med den første ordning om frit valg, den første ordning om den private pasning og om puljeordningerne, har man inddraget en egentlig evaluering af disse ordninger. Det kan sådan set undre, at man gør dem til permanent lovgivning, uden at man prøver at få en evaluering ind.

Hvis man ser på mulighederne for anke over personlig hjælp og pleje for de under 67-årige, må vi jo sige, at for de under 67-årige er det godt, og det er den vej, vi skal. Men vi må samtidig også understrege, at der ved, at man fast-

sætter en aldersgrænse på 67 år, er lagt et aldersdiskriminerende forhold ind i loven, og dermed udelukker man resten af modtagergruppen. Det synes vi sådan set er lidt kritisabelt, fordi man på andre områder forsøger på at komme væk fra nogle af de socialpolitiske og andre aldersdiskriminerende elementer, som har været i lovgivningen. Man forsøger faktisk at prøve at få dem væk, og her indfører vi altså endnu et; men alt andet lige må man selvfølgelig sige, at det er en forbedring for dem under 67 år, men det er ikke godt med et aldersdiskriminerende element.

Vi har også gjort os nogle kritiske overvejelser om det, vi kalder afinstitutionalisering, som har fundet sted i stigende grad i forbindelse med særforsogets udlæggelse.

Der mangler faktisk en afklaring af, hvornår og i hvilket omfang f.eks. tvangsmidler kan bruges i den forbindelse. Det er selvfølgelig o.k., at ministeren også har erkendt det, og det kan vi jo fornemme ud fra den debat, vi har haft med ministeren, og at man forsøger gennem et udvalgsarbejde at nå frem til nogle løsninger på dette område. Men det vil sige, at det er et område, hvor man allerede inden man har været i stand til at gøre arbejdet færdigt, sætter en egentlig afinstitutionalisering i gang.

Vi mener sådan set, det er en lidt skidt vej at gå at lave en lovgivning i omvendt rækkefølge, det vil sige, inden man har lavet sit forarbejde. Man kan sige, at det i virkeligheden er en forstærkelse af det, man kunne kalde retten til at gå til i sit eget skidt. Vi vil selvfølgelig gerne tro, at det ikke er det, der er sigtet, men det er ikke klart ud fra lovgivningen, hvor den bevæger sig hen.

I det hele taget er der i dette servicelovforslag en lang række problemer, som, når det bliver omsat i praksis, og måske forhåbentlig allerede inden det bliver omsat i praksis, vil vise, at det er u hensigtsmæssigt. Derfor er vi ret sikre på, at der vil komme en videre debat om, hvordan den lov skal gøres færdig, for vi mener sådan set ikke, at den er helt færdig endnu.

Vi er også klar over, at der ude i kommunerne mellem kommunalbestyrelserne, de politiske flertal, lokale fagforeninger, handicaporganisationer og andre, som er på banen derude, stadig væk vil være en kamp om, hvordan det her omsættes i praksis, og det kan godt være, det viser sig, at der faktisk er langt flere problemer i det, end vi og ministeren måske lige umiddelbart kan få øje på.

Vi vil på forhånd sige, at hvis det viser sig, der er nogle problemer, er vi naturligvis at finde for at løse dem, også selv om det skulle vise sig, at nogle af de partier, som nu lægger stemmer til at få dette lovforslag igennem, ikke er villige til at løse problemerne. Men som lovforslaget nu foreligger, kan vi ikke stemme for det, og vi mener sådan set, at det er gået for stærkt.

Administrationslovforslaget og servicelovforslaget har vi brugt ganske megen tid sammen med ministeren på, og vi har vel også arbejdet ud fra deisen, at vi kunne gøre begge færdige på et niveau, så vi kunne støtte dem. Det er så kun lykkedes at gøre det ene så rimeligt færdigt, at vi kan støtte det. Det andet er altså for dårligt.

Om lovforslaget om aktiv socialpolitik må vi sige, at der på intet tidspunkt har været ført noget, man kunne kalde realitetsdiskussioner mellem Enhedslisten og regeringen, og det er måske også klart nok i sin substans, for lovforslag om aktiv socialpolitik rummer jo et klart ideologisk flagskib, som er sat i søen af Det Konservative Folkeparti, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, og det er på alle måder uspiseligt for Enhedslisten.

Det er klart, at arbejdsløsheden er tidens største socialpolitiske problem og en stor udfordring, men utrolig mange borgere ønsker faktisk at arbejde og stiller sig til rådighed for arbejde. Nogle af de løsninger, som vi har peget på, kunne være en bedre fordeling af arbejdet, udbygning af uddannelsessystemet og udvidelse af den offentlige sektor inden for socialt arbejde, sundhed og miljø, bare for at nævne noget.

Tvangsaktivering, som vi kalder det, er efter vores opfattelse et meget dårligt redskab. Det indeholder fornedrelse, mistænkeliggørelse, løntrykkeri, ingen egentlige almindelige arbejdsmarkedsrettigheder og ingen medindflydelse. Vi ønsker et solidarisk arbejdsmarked, hvor alle får mulighed for at deltage med de evner og de kræfter, de har.

En lillebitte forbedring er der da selvfølgelig i lovforslaget, nemlig ved, at man indfører en ankemulighed. Men man skal lige være opmærksom på, at den er uden opsættende virkning, og derfor er vi i tvivl om, hvorvidt den i praksis får nogen stor betydning. Det vil sige, at man ikke går ind og vurderer, hvorvidt den aktivering, der laves for den enkelte, er noget, der faktisk forbedrer den enkeltes erhvervs muligheder.

Vi er for det første imod aktivering som tvang, det skal være et tilbud, for det andet mener vi, der skal laves en plan, hvis man tilbyder aktivering, og for det tredje skal det være sådan, at det af den plan fremgår, hvordan den kan føre frem til en forbedring af den enkeltes erhvervs muligheder eller til andre mål, som man måtte sætte. Vi mener også i høj grad, at den plan skulle udformes sammen med den aktiverede, eventuelt kan den aktiverede i nogle situationer skrive det meste af den selv eller komme med bud på, hvad der skal stå i den.

Men det er slet ikke den vej, man er gået. I stedet har man udbygget et samfund, hvor stadig flere personer bliver skubbet over i, hvad man kunne kalde sådan en særlig arbejdshær af lavtbetalte, som i høj grad laver forskellige former for samfundsnyttigt arbejde, men absolut ikke på almindelige vilkår. Det vil sige, at denne gruppe stadig bliver udbygget med titusinder af folk, som skal gå rundt og løse alle de opgaver, som kommunerne, amterne og andre ikke er villige til at ansætte folk til på almindelige overenskomstmæssige vilkår.

Man har jo set, at tendensen går i retning af, at man skifter ud, sådan at dem, man havde ansat på almindelige vilkår, ved en given lejlighed byttes ud med folk, som bliver tvangsaktiveret.

Den eneste vej at gå i den sammenhæng var at sørge for, at dem, man tilbød aktivering, fik det tilbudt på almindelige lønmodtagervilkår til overenskomstmæssig løn med mulighed for at optjene ret til dagpenge og selvfølgelig med mulighed for som alle andre at organisere sig, strejke, og hvad der ellers hører til, og med mulighed for at tage ferie ikke kun i en bestemt periode, men på alle tidspunkter af året, ligesom andre inden for det pågældende område kan efter aftale med dem, de arbejder sammen med.

Det er helt klart et område, hvor der er en klar ideologisk forskel på det, Enhedslisten står for, og det, regeringen har lagt op til. Vi har stillet en lang række ændringsforslag til dette lovforslag, og hvis man forestillede sig, at de ændringsforslag blev vedtaget – og vi vil da selvfølgelig meget opfordre folk til at stemme for – ville de ændre karakteren af den samlede lov fuldstændig, sådan at det førte frem til, at man fik en egentlig lov, der definerer, at alle her i samfundet har en retssikker indkomst, som de ikke behøver at ligge på knæ for at få, fordi de skal have noget at overleve for.

Det vil sige, at det er en helt anden vej at gå end den, regeringen er gået i flere omgange, og

som man nu yderligere har udvidet, sådan at man også laver lynaktivering af de 25-30-årige. Det vil sige, at man åbenbart finder det acceptabelt, at borgere, der er under 30 år, altså skal udsættes for helt andre og urimeligere vilkår end borgere, der tilfældigvis er over 30 år. Det kan vi altså ikke se noget som helst acceptabelt i, og jeg vil næsten sige, at det er et angreb på almindelige sociale menneskerettigheder, men det generer åbenbart ikke et flertal i Folketinget.

Det er klart, at vi, som jeg har sagt, har tænkt os at stemme imod dette lovforslag, som jo på alle måder er en underlig størrelse. Man kan undre sig over, hvorfor man ikke med det samme har taget skridtet fuldt ud og har hældt både pensionister, handicappede og alle mulige andre over i den samme lov og vil tvangsaktivere dem alle sammen. Det er lige før, man tror, det er sigtet, i hvert fald hvis man går videre til det næste lovforslag, nemlig ændring af pensionstilkendelseskompetencen.

Faktisk tyder nogle af tonerne i det lovforslag på, at det er sådan nogle overvejelser, man har, og at man har en eller anden idé om, at man kan få sænket antallet af førtidspensionister uden at ændre tildelingskriterierne. Det vil sige, at man bruger nogle administrative redskaber i lovforslag nr. L 231 til at lave en uigennemsigtig opstramning af praksis, og det betragter vi faktisk som en trussel mod retssikkerheden. Man kan sige, at tilkendelsesmønstret i dag er ret ujævnt, og retssikkerheden og kvaliteten i sagsbehandlingen har faktisk ikke været for god. Den bliver bestemt meget forringet nu, hvor kommunerne skal have tilkendelseskompetencen.

Det vil sige, at man reelt får 275 forskellige tilkendelsesmyndigheder, og vi føler os ikke overbevist af, at der er et antal forsøgskommuner, som har haft det her i nogle år, og vi føler os heller ikke overbevist om, at de faktisk har gjort det så godt, at det uden videre kan bruges i alle landets kommuner.

Vi mener faktisk, at der i nogle af formuleringerne i dette lovforslag – som overhovedet ikke har været til høring, men bare er blevet kørt igennem og er kommet på som en ekstra lille polyp i sidste øjeblik – ligger nogle overvejelser, som tyder på, at man går i retning af også at tænke på at begrænse folks ret til at få førtidspension administrativt ved hjælp af forskellige typer tvangsmidler.

For os er det et ret uacceptabelt lovforslag. Vi synes faktisk, det er ret katastrofalt, at man nu

også nedlægger revaliderings- og pensionsnæv-
nene, for det betyder jo, at de, der har siddet i
dem, nu ikke får indflydelse på, hvordan pen-
sionerne bliver tildelt.

Samlet set må vi sige, at dette lovkompleks
ikke kan få Enhedslistens støtte. Vi mener, det er
en for ringe erstatning for det, vi har.

Vi vælger konkret at stemme for et af lovfor-
slagene, fordi vi vurderer, at det trods alt rum-
mer forbedringer i forhold til det, som gælder i
dag.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg ønsker ikke at starte en større fight med
Enhedslisten og for så vidt heller ikke at blande
mig i, hvordan Enhedslisten stemmer. Men jeg
lyttede med meget stor interesse til, hvorfor
Enhedslisten ikke vil stemme for serviceloven.

Jeg hørte tre begrundelser:

Den ene var, at man var bange for, at med
ordningen om privat ansættelse i hjemmene vil-
le børnene kunne blive hovedordningen. Hvor-
dan kan Enhedslisten forestille sig det? Det
andrager i dag 1.000 børn, og det, vi gør, er at
indhegne ordningen, så den bliver klart mindre
favorabel end i dag.

Det gør vi ved refusion fremover. Vi gør det
ved, at de børn, der tilmelder sig ordningen,
skal være børn, der er optaget i en daginstitution.
Vi gør det ved, at der skal foreligge en
godkendelse, og der skal være refusion på det.
Det er alt sammen opstramninger af ordningen,
der med garanti betyder, at når vi kigger på
ordningen om et stykke tid, er der færre, der
bruger den.

Den anden begrundelse, og dér blev jeg helt
forvirret, var, at anken kun androg de under
67-årige. Enhedslisten stemte sidste år for det
lovforslag, vi ikke stemte for, om at lave ældre-
råd og klageråd. Vi advarede imod det, da det
blev vedtaget for et år siden, men Enhedslisten
stemte for. Hvordan kan man så undre sig og
kritisere det nu? Det undrer mig lidt.

Den tredje begrundelse var, at der måske var
flere problemer, end man kan få øje på. Det kan
der jo altid være, og det gør det til enhver tid
svært at lave aftaler.

Når jeg siger det her, er det, fordi jeg synes,
det er ærgerligt efter at have siddet sammen og
forhandlet og Enhedslisten har været med på de
forslag, vi også trak igennem.

Jeg kunne måske afslutte med at spørge, om
Enhedslisten ikke er glad for, at SF så stemmer

for og trækker de forbedringer igennem, vi
antager at Enhedslisten også synes er forbedrin-
ger for arbejdsløses børn og handicappedes
mulighed for anke; men vi kunne godt bruge
flere til at trække.

Jeg synes, det er lidt ærgerligt, at Enhedslisten
hopper af med nogle arbitrære begrundelser.

Bruno Jerup (EL):

Jeg vil lige starte med en ting, som jeg glemte.
Jeg glemte at takke Fremskridtspartiets ordfør-
er, hr. Tom Behnke, for, at Fremskridtspartiet
støtter en del af de ændringsforslag, som
Enhedslisten har stillet, også nogle af de forslag,
som SF ikke vil støtte, fordi de nu er en del af et
forlig.

Om det bliver mere end 1.000 børn, er faktisk
ikke til at vide. Det er ikke til at vide, hvordan
dette område udvikler sig, men jeg kan da håbe
som hr. Søvnald, at det bliver et område, der
overhovedet ingen betydning får. Men da SF i
sin tid gik med til at lave det som en forsøgsord-
ning, sagde man det samme, at det kun var et
forsøg, og at pengene var brugt op om kort tid,
og så var der ikke flere tilbage. Men man er ikke
kommet ret langt, forsøget er ikke afsluttet, og
alligevel skal det nu lovfæstes.

Og så endnu en gang: SF har erindringsfor-
skydning om, at de stemte imod i sin tid. Det
gjorde de ikke.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

SF har ikke erindringsforskydning, men
Enhedslisten har måske hørebesvær. Jeg sagde:
Vi stemte ikke for.

Så skal jeg lige sige, at jeg synes egentlig, det
er lidt underligt at sidde og forhandle sammen i
lang tid og prøve at få noget igennem, og så får
vi de fem punkter, jeg nævnte, igennem – som
også for Enhedslisten må være afgørende for-
bedringer, ikke? – og bagefter stiller man så
nogle ændringsforslag for at købe aflad over for
offentligheden, for at gøre opmærksom på, at
man eksisterer.

Jeg skal ikke belære Enhedslisten om, hvor-
dan man forhandler, men vi har ikke det særlige
behov for bagefter at sige undskyld for det, vi
har gjort. Jeg vil gerne stå frem med de ting, SF
har haft indflydelse på: de arbejdsløses børn, de
handicappede, der nu får lejlighed til at anke en
afgørelse, de ikke er enige i, og tilbudet om
handleplaner til de svageste i vores samfund.
Personlig synes jeg, det er langt mere spænden-

de at få sådan nogle ting gennemført end at købe aflad i offentligheden med ændringsforslag, man er sikker på bliver stemt ned.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jamen det er klart, at forhandlingerne jo har strakt sig over meget lang tid, og at SF og Enhedslisten i høj grad har kørt parløb i forhold til en række af de forbedringer, som er kommet ind i lovene. Det vil jeg gerne medgive hr. Villy Søvndal.

Men det, der har været problemet, og som vi også forholder os til, er jo, at hvis man ser lovforslagene som et samlet kompleks, og hvis man ser det sigte, der har været fra ministerens side – nemlig ønsket om at lave et forlig, som både Venstre, De Konservative, regeringen og så selvfølgelig også gerne SF kunne stemme for – er det klart, at når man har det som udgangspunkt som minister, så er det muligt, at man får et flertal, men kvaliteten af det, der kommer ud på den anden side, bliver naturligvis også derefter, fordi det på en række punkter er ganske upræcist, hvor man vil hen, og hvor man klarer problemerne ved at skrive problemerne over i bemærkningerne i stedet for at skrive dem i lovteksten.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der har været forskellige bemærkninger fra tre ordførere, og dem vil jeg lige begynde med at give nogle ord med på vejen.

Hr. Tom Behnke beklagede, at forløbet havde været sådan, at han ikke syntes, der havde været tid nok til at behandle lovforslagene. Hr. Tom Behnke fik det fremstillet, som om det i virkeligheden først havde været fra den 16. april, da lovforslagene blev fremsat i Folketinget, at der havde været mulighed for Fremskridtspartiet, der ikke har siddet med i forhandlinger, at gå ind i en vurdering af lovforslagene.

Sådan synes jeg ikke man kan fremstille det. Det var jo faktisk sådan, at grundmodellerne for de forslag, vi behandler i dag, blev sendt ud til høring i august-september sidste år. Der var en høringsrunde med høringssvar, og forslagene blev så bearbejdet og blev igen sendt ud til en ny høringsrunde i marts måned. Da var de jo frit tilgængelige for alle og kunne læses og bearbejdes.

Og de ændringsforslag, der er kommet til nu, gør jo ikke den helt store forskel i forhold til hele

grundmodellen. Det burde i hvert fald være sådan, at man kunne nå at sætte sig ind i dem i betragtning af, at man har haft ganske lang tid til selve lovforslagene.

Til hr. Villy Søvndal og hr. Bruno Jerup, der begge sagde, at de gerne havde set en samlet reform, vil jeg sige, at det her jo under alle omstændigheder er et meget vigtigt skridt i retning af en mulighed for en større harmonisering med sociale ydelser på andre ministeriers område. Og det, der har ligget i det, når man har snakket om en samlet reform, var en mulighed for at harmonisere de sociale ydelser med ydelser på andre områder.

Og jeg kan i hvert fald glæde mig over, at der nu er lavet nogle ændringer, som så bredt et flertal er enige om er fremskridt; jeg fristes lidt til at sige: Nåh ja, men mens nogen snakker, så handler vi. Og det er da i orden at snakke, men jeg er glad, bare der bliver handlet og vi er enige om de handlinger.

Så havde både hr. Villy Søvndal og hr. Bruno Jerup nogle kommentarer til lov om aktiv socialpolitik. Jeg synes, det er påfaldende, at man taler, som om kontanthjælpsmodtagere, der skal aktiveres, kun har pligter og ingen rettigheder. Det er egentlig et bevis på, hvor godt et vel-færdssamfund vi har, at man glemmer, at selve det, at vi har den kontanthjælp, vi har, er en ret-tighed. Når man snakker pligter og rettigheder, så er det jo sådan, at man yder en indsats, at man har en pligt til at yde noget for den ret-tighed, man har, nemlig en retsbestemt ydelse, som man får udbetalt, når man ikke selv kan tjene sine penge.

Jeg synes også, det er vigtigt ud fra de grundholdninger, hr. Villy Søvndal og hr. Bruno Jerup har, at hæfte sig ved, at der her bliver nogle forbedringer for kontanthjælpsmodtagere. De får en ankeadgang, hvor man så hæfter sig ved, at den ikke får opsættende virkning, men anken vil nu blive behandlet hurtigt efter de regler, der er. Og der bliver mulighed for en aktiveringsfri periode, hvor man ikke står til rådighed.

Det er jo også vigtigt at huske på, at for mange er det her netop en mellemstation, der skal føre til, at de bliver klar til at tage et arbejde. Og mange af de undersøgelser, der er lavet, viser jo faktisk også, at aktivering bærer frugt: at der er flere, der kan få et arbejde og kommer i uddannelse, end hvis de ikke var blevet aktiveret.

Jeg mener ikke, det er rigtigt, som hr. Villy Søvndal siger, at f.eks. lederne af forsorgshjemmene har vendt sig imod aktiveringen. Jeg vil

ikke bestride, at de kan have advaret om, at man skal passe på, at der ikke er nogen, der kommer klemme, og det er jeg hundrede procent enig i; men faktisk har der været et ønske fra lederne af forsorghjemmene om, at de klienter, de har med at gøre, bliver ligestillet med andre aktive-rede, og det er faktisk efter en meget nøje læsning og en kontakt til forsorghjemslederne, at vi har ændret reglerne, sådan at de nu er skrevet, som de er, for at imødekomme deres hørings svar.

Derfor mener jeg heller ikke, det er rigtigt, når hr. Bruno Jerup er bekymret for, at det her kan betyde, at nogle bliver skubbet ud i større sociale problemer. Det er der faktisk taget højde for. Vi understreger, på hvilken måde der skal tages særlige hensyn til de mennesker, vi her taler om, i de krav, vi stiller til dem, og til de konsekvenser, det kan have; og det er noget, vi vil arbejde videre med, når vejledningerne skal laves.

Så til kommentarerne til ændringerne i pensionsloven, lovforslag nr. L 231:

Det er blevet fremhævet, at dette forslag ikke har været sendt til høring, men det hænger sammen med, at det er en meget klar konsekvensændring af nogle af de ting, der fremgår af de andre forslag.

Der står faktisk meget direkte i lovforslag nr. L 228, altså lov om retssikkerhed og administration, at en konsekvens af den tankegang er, at man lægger pensionerne ud til kommunerne. Man kan så anføre, det behøvede man ikke at gøre, men man har i hvert fald, når man har haft L 228 til høring, haft en mulighed for at kommentere tanken om at lægge det ud – det står faktisk meget direkte dér – og for mig er der altså en tæt sammenhæng.

Vi får kun den fulde gevinst af administrations- og retssikkerhedsloven, hvis vi lægger pensionerne ud. Det giver mulighederne for, at der er én instans, kommunerne, der kan lave en helhedsvurdering og har mulighed for at tilkende de forskellige ydelser, og det bevirker faktisk, at borgerne får en mere sammenhængende, en hurtigere og en mere tilfredsstillende behandling.

Det kan vi også se af den evalueringsrapport, der er lavet af de 30 kommuner, der allerede har lavet den konstruktion, vi nu indarbejder i loven. Jeg synes ikke, der var en eneste negativ iagttagelse i den evalueringsrapport. Så vidt jeg kunne se, var det lutter solstrålehistorier om en bedre, mere gennemskuelig, hurtigere og mere tilfredsstillende sagsbehandling for borgerne.

Men det, det så handler om – og det er jo også blevet understreget i lovgivningen – er, at vi bestræber os på også at rådgive de kommuner, som nu får hele retten til at tilkende pension. Det er sådan, at de nævn, hvori jo også handicaporganisationerne har siddet, får en forstærket mulighed, de får ressourcer til at vejlede og rådgive de enkelte kommuner, og det er også et forsøg på at imødekomme ønsker fra handicaporganisationerne. Det har også været inde i de forhandlinger, vi har haft. Den viden og ekspertise, der er på regionalt plan, skal vi udnytte på en måde, så hvis der er kommuner, der synes, at de har svært ved at lave nogle vurderinger, så kan de få en rådgivning og en vejledning af dem, der har prøvet det her i mange år.

Men vi må heller ikke glemme, at alle kommuner har prøvet det her i mange år, for hele tilrettelæggelsen af pensionsbehandlingen er sket ude i kommunerne. Når man bliver indstillet til mellemste og højeste pension, sker jo hele bearbejdningen af det ude i kommunerne, så den proces er kommunerne allerede vænnet til. Og ud over den vejlednings- og rådgivningsforpligtelse, jeg talte om, er der jo så også den praktiske koordinering, som i hvert fald hr. Bruno Jerup, men vist også hr. Villy Søvndal har hæftet sig meget positivt ved.

Hr. Bruno Jerup gjorde så nogle betragtninger omkring, at man ville forsøge at begrænse antallet af mennesker på førtidspension ved hjælp af administrative virkemidler. Jeg er glad for, at hr. Bruno Jerup har registreret, at vi ikke ændrer reglerne for at tilkende pensionen, de er uændrede. Det er rigtigt nok, at vi gerne vil have, at der er færre mennesker, der kommer på pension, men det er ikke de mennesker, som faktisk står i en situation, hvor de normalt ville få en pension. Nej, ideen er jo netop at sætte ind på et tidligere tidspunkt, sådan at man hjælper mennesker til at blive på arbejdsmarkedet og undgå en nedtur, hvor det ender med, at der ikke er anden udvej end pension. Vi ved jo fra en række kommuner, at det faktisk godt kan lade sig gøre, og det er den tankegang, vi nu har indarbejdet i lovgivningen.

Det, der ligger i bemærkningerne om, at alle muligheder skal være udtømt, inden man tilkender en pension, er ikke de skrækvisioner eller spøgelse; som jeg synes ligger og rumsterer i det, hr. Bruno Jerup siger, og som også har været inde i den offentlige debat. Jeg er glad for at få en mulighed for her at ramme en stor, tyk pæl igennem det. Det er soleklart, at hvis men-

nesker har ringe erhvervsevne tilbage, ja, så skal de jo ikke trækkes igennem alle mulige projekter; så vil man jo vurdere med det samme, at de skal have en pension. Så man kan sige, at det her i virkeligheden snarere skulle være en garanti for, at de mennesker får en pension hurtigere, end de gør i dag.

Men omvendt kan man sige, at der i dag eksterer det problem, at nogle selv mener, at den eneste vej ud af deres problemer er at indgive en pensionsansøgning. Den bliver så behandlet, inden man rigtig har afprøvet andre muligheder, med det resultat, at de mennesker faktisk får en ringere erhvervsevne, medens deres pensionsansøgning bliver behandlet.

Her er det så hensigten med lovforslaget at understrege, at man på så et tidligt tidspunkt som muligt skal undersøge, om der ikke er andre muligheder end pension. Men det, at der er mennesker, der ellers står til at få en pension, som vil blive afskåret fra det, er simpelt hen ikke rigtigt.

I øvrigt talte jeg faktisk netop i dag med en hjemløs ude fra Sundholm, som sagde, at hans store problem var, at kommunen hele tiden ville pådutte ham en pension. Det havde de nu forsøgt i 10 år, men han insisterede på, at han ikke ville have den pension, for han ville faktisk stadig væk være et aktivt medlem af det her samfund. Så den dér forestilling om, at det, borgerne har som ønskemål i deres tilværelse, er at få en pension, er altså en forkert og en fordrejet forestilling.

Til sidst vil jeg lige sige, at jeg synes, det resultat, vi er nået frem til, er en smuk helhed, der er udtryk for en vigtig fornyelse af socialpolitikken. Og jeg synes, at de ændringer, der er kommet ind, også på baggrund af ønsker fra forskellige partiers side i forhandlingerne, egentlig forstærker og forbedrer de grundtanke, der fra begyndelsen lå i lovforslagene.

Og det er jo altså ønsket om at gå fra en mere passiv socialpolitik til en mere aktiv socialpolitik – og det er både aktivering, men også arbejdsfastholdelse, altså den tidlige indsats, der jo nu er detaljeret beskrevet i administrationsloven. Det er det, at mennesker skal ses som nogen, der har ressourcer, og ikke som sociale klienter. Det er en forstærket indsats for de svagstillede borgere. Det er bedre retssikkerhed for borgerne. Og det er et udvidet samarbejde med andre aktører i lokalsamfundet, både de frivillige og organisationerne.

Jeg synes, at med de overskrifter er det et lovkompleks, vi kan være bekendt, og jeg glæder mig selvfølgelig over, at vi ender med at få så bredt et flertal for de store, vigtige love i kompleksset.

Tom Behnke (FP):

Det var lidt interessant at høre, hvad f.eks. hr. Villy Søvnald sagde vedrørende tilskud til privat børnepasning. Hr. Villy Søvnald sagde, at det her rent faktisk er en indhegning af ordningen, der vil bevirke, at der i fremtiden er færre forældre, der kan eller vil vælge privat børnepasning. Jeg skal spørge socialministeren, om det er korrekt forstået.

Som jeg havde læst ændringsforslagene og de ledsagende bemærkninger, skulle der ikke være nogen realitetsændringer i det her, men hvis det er korrekt, at ministeren har fået Venstre og De Konservative med på en ordning, hvorved man nu får indskrænket mulighederne, så er det da lidt interessant.

Og det er temmelig interessant at få at vide, inden vi nu skal stemme om ændringsforslagene. Som jeg havde læst ændringsforslagene, så jeg dem egentlig som en forbedring af systemet; men hvis hr. Villy Søvnald, der har siddet med ved alle forhandlingerne, har ret i sin antagelse, så er det ret relevant at få at vide, inden der nu skal stemmes.

Og så synes jeg, jeg vil kommentere med hensyn til forligspartierne, som nu ryger i totterne på hinanden. Der er et gammelt ordsprog, der siger, at brændt barn skyr, ikke Enhedslisten, men ilden, og det kunne ministeren så skrive sig bag øret. Fremskridtspartiet er aldrig løbet fra de forlig, vi har været med til.

Socialministeren mente også, at det var en helt urimelig kritik, jeg rejste af forløbet af behandlingen af disse lovforslag, og ministeren fremhævede, at selv om forslagene først blev fremsat den 16. april i år, så havde udkastene jo været ude til høring. Men virkeligheden er jo, at til det første udkast, som ministeren sendte ud, kom der 2.000 sider høringssvar med kritik og indvendinger, hvorefter man ændrede forslagene, og så prøvede man én gang til. Hvordan skal man som udenforstående have tillid til, at så er det nok den model. Nej, jeg forventede, at der ville komme endnu flere ændringer, og hvorfor skulle man sidde og læse og læse og læse på noget, som så alligevel bare bliver ændret.

Ministeren sagde, at grundmodellen ikke er blevet ændret. Nej, det er muligt, at grundmo-

dellen ikke er blevet ændret, men det ville dog være dybt kritisabelt, hvis jeg som folketingsmedlem kun forholdt mig til grundmodellen og overhovedet ikke så på, hvilke realitetsændringer der sker, og hvad konsekvensen bliver af en lovgivning. Det, jeg kan forstå, er, at socialministeren faktisk kritiserer mig for, at jeg ønsker at sætte mig grundigt ind i de forslag, som ministeren fremsætter, og det er jeg da ked af at høre.

Og når vi nu taler om, at grundmodellen er bevaret, vil jeg da også godt fremføre det, som jeg tidligere har været inde på, nemlig at reglerne om tilskud til privat børnepasning jo er helt nye kapitler. Det er ikke bare et enkelt nyt stykke eller en ny paragraf, det er simpelt hen nye kapitler, der er sat ind, de har end ikke været behandlet under førstebehandlingen. Men lad det nu ligge.

Derfor er det selvfølgelig nogle ændringsforslag, som man er nødt til at se ganske alvorligt på, og derfor er der ikke bare tale om, at det er den samme grundmodel, så man simpelt hen bare kan sige: Nå ja, men vi har egentlig ikke ændret noget, bortset fra at der er en 300-400 paragraffer, der nu har en ny udformning.

Men det, der er det fortvivlende ved det med tilskuddet til privat børnepasning, er jo, at virkeligheden er, at i Socialudvalget blev ændringsforslagene fremlagt på det samme møde, hvor der skulle afgives betænkning. Man havde altså overhovedet ikke mulighed for at nå at sætte sig ind i dem, og derfor fik man mødet udsat i tre kvarter eller måske endda en time, og så skulle man på den tid nå at sætte sig ind i så omfattende nyt lovstof. Det kan jo selvfølgelig ikke lade sig gøre.

Jeg synes også, det er interessant at bemærke, at socialministeren siger, at kriterierne for tildelelse af pension ikke er ændret. Det betyder jo så, at mange af de alvorligt syge, som i dag ikke kan få førtidspension, heller ikke vil få det i fremtiden, og det synes jeg er problematisk. Det er noget af det, som vi har fremhævet igen og igen både ved første- og andenbehandlingen af det her forslag. Problemet er, at hvis ikke man er så heldig, så ens sygdom er på den liste, som nogle skrivebordsgeneraler på et eller andet tidspunkt i deres visdom har fundet frem til, ja, så får man ingen pension, uanset hvor syg man er. Det er jo ikke rimeligt, at man indretter et system på den måde.

Jeg synes, at dette her tegner til, at det bare går rigtig godt, og jeg kan godt forstå, at mini-

sterer vil haste de her forslag igennem, for jo mere vi taler om det, jo mere kommer der op til overfladen, og jo værre ser det ud. Jeg tror, at hvis ministeren skal holde på sit flertal her i Folketinget, må ministeren vist hellere se at få sat tempoet op og haste det her endnu stærkere igennem, sådan at ordførerne endelig ikke når at få sat sig ind i tingene, for det går jo helt galt, hvis ordførerne når at opdage, hvad det her går ud på.

Fremskridtspartiet tager stærkt afstand fra dette lovsjusk.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Min korte bemærkning er affødt af hr. Tom Behnkes udsagn, der lyder: Hvis Søvnald har ret, . . . og jeg vil sige til næstformanden i Socialudvalget, at det har Søvnald.

Der er sket indhegning på 5 områder af det, der hedder privat børnepasning. Punkt 1: Det er fastslået, at forældrebetaling skal være 30 pct.; det var der ikke nogen regel om i forsøget. Punkt 2: Der var tidligere en refusion på 50 pct. til de kommuner, der lavede denne her ordning; der er fremover nul refusion. Punkt 3: Alle børn, også børn, der ventede på en daginstitutionspads, kunne blive optaget i ordningen; det kan de ikke længere, forudsætningen er nu, at de er optaget i en daginstitution. Punkt 4: Der skal være tilsyn med ordningen. Og punkt 5: Ordningen skal godkendes.

Alt det står at læse i bemærkningerne, og det er derfor, jeg siger med så stor sikkerhed i stemmen, at det her er en indhegning, der betyder, at det er sværere at bruge ordningen, end det var før.

Og til hr. Bruno Jerups oplysning betyder det også i sagens natur, at færre anvender den, det er klart.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jamen så må jeg endnu en gang appellere til, at Venstres og De Konservatives ordførere, som har holdt sig forbavsende stille under den her debat, kommer herop og klart redegør for over for de øvrige partier her i Folketinget og befolkningen i øvrigt for, hvorfor det så er et fantastisk godt forlig, Venstre og De Konservative har fået skruet sammen.

Hvis det er rigtigt – og jeg kan jo forstå, at hr. Villy Søvnald kan dokumentere sin påstand – er der jo ingen tvivl om, at det her er en ordning,

som er værre end den ordning, der eksisterer. Hvad er det så egentlig, Venstre og De Konservative har fået med hjem fra de forhandlinger? Intet. Intet har Venstre og De Konservative fået ud af de forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Jeg vil selvfølgelig gerne sige til hr. Tom Behnke, at på baggrund af en eevaluering af det forsøg om frit valg af børnepasning er der kommet nogle ting frem bl.a. omkring forældrenes egenandel på det her område, og vi har følt, at det var naturligt at acceptere, at der også, når det drejede sig om frit valg for forældre, der ønsker en privat børnepasning, blev tale om en egenbetaling på 30 pct., ligesom der er for forældre, der har børn i de kommunale pasningsordninger.

Jeg vil gerne sige, at også i forsøgsordningen er der jo tale om tilsyn, og der er tale om godkendelse, så jeg synes, at af hr. Villy Søvnalds fem indhegninger kan man godt trække et par af indhegningerne fra.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Lige en kort bemærkning til hr. Tom Behnke om spørgsmålet om, hvorvidt Enhedslisten er løbet fra et forlig. Jeg er nødt til at sige, at da der ikke har været noget forlig, kan man jo heller ikke løbe fra det.

På et tidspunkt i forløbet med ministeren, hvor ministeren var i gang med at snøre sækken, sagde vi meget klart: Vi kan ikke give tilsagn om at støtte det, der foreligger. Det sagde vi både inden, og det sagde vi ved det endelige møde. Der var adskillige vidner til stede, som kan bevidne, at sådan var det. Og derfor er der ikke nogen, der kan undre sig over, at vi efterfølgende har vejet forslagene, og desværre har vi fundet dem for lette, og derfor kan vi kun støtte et enkelt af de fire forslag, som foreligger.

En anden ting, som ministeren var inde på, er, at vi skulle se spøgelse på pensionsområdet. Det er da muligt, at vi ser spøgelse. Vi synes sådan set, at vi har gode grunde til at se spøgelse.

Jeg vil gerne spørge ministeren: Hvis nogle af de spøgelse, vi ser, viser sig at være rigtige, materielle størrelser, så mange af de folk, vi snakker om, der forsøger at få tilkendt pension ude i kommunerne, faktisk løber ind i de problemer, vil ministeren så tilkendegive, at det er

noget, man så omgående vil tage op til revurdering og prøve at føre tilbage til det system, vi har i dag? Vi tror desværre, at vi har ret, når vi ser det, som ministeren kalder spøgelse.

Den tredje ting – og det er en meget vigtig ting – handler om den forskellige opfattelse, der er af, hvad det, at folk har ret til et forsørgelsesgrundlag, betyder. For ministeren er det, at man har et forsørgelsesgrundlag som f.eks. bistandshjælp, en rettighed, der ikke skal forstås på samme måde som en menneskeret; men det er det for Enhedslisten, og det tror jeg at jeg er nødt til at understrege over for ministeren.

Det er derfor, vi er så fly forbandede over de aktiveringsbestemmelser. Det er, fordi vi betragter det, at en borger i et land har ret til et minimumsgrundlag at leve for, som en menneskeret på linje med en lang række andre menneskeretigheder, retten til at tale, retten til at forsamles, retten til frisk luft, og det er rettigheder, hvortil der ikke knyttes pligter. Men den forståelse af det at have noget at leve for som en menneskeret er åbenbart ikke den, man har i regeringen og hos de borgerlige, og det må vi bare tage til efterretning.

Det er en væsentlig grund til, at vi stemmer imod alle disse aktiveringshallsaer, som kommer i forskellige udgaver. Vi går ind for, at samfundet skal stille tilbud til rådighed både om job, uddannelse, revalidering og mange andre ting. Og vores oplevelse er, som ministeren også var inde på, at i virkeligheden vil 99 pct. af alle dem, man i dag gør dyd ud af at tvangsaktivere, hellere end gerne tager imod de fleste af tilbudene. Hvorfor er det så nødvendigt at have sådan et tvangssystem? Det har vi ingen forståelse for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende lovforslag nr. L 229:

Forslag til lov om social service.

§§ 1–6 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 3 stemte for, 102 imod.

Ændringsforslag nr. 2, § 7, således ændret, ændringsforslag nr. 3, § 8, således ændret,

ændringsforslag nr. 4 om indsættelse af en ny paragraf efter § 8 og § 9 vedtoges uden afstemning.

§ 10 vedtoges med 103 stemmer mod 4.

Ændringsforslag nr. 5 om, at § 10 udgår, var dermed forkastet.

Ændringsforslag nr. 6 og 7, § 11, således ændret, §§ 12 og 13, ændringsforslag nr. 8, § 14, således ændret, §§ 15–24 og ændringsforslag nr. 9 om indsættelse af en ny paragraf foran § 25 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10 forkastedes, idet 3 stemte for, 104 imod.

Ændringsforslag nr. 11 forkastedes uden afstemning.

§§ 25–26 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 12 forkastedes, idet 7 stemte for, 100 imod.

§§ 27–68, ændringsforslag nr. 13, § 69, således ændret, og §§ 70–72 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 14 forkastedes, idet 3 stemte for, 104 imod.

Ændringsforslag nr. 15, § 73, således ændret, §§ 74 og 75, ændringsforslag nr. 16, § 76, således ændret, §§ 77 og 78, ændringsforslag nr. 17, § 79, således ændret, og §§ 80–94 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 18 forkastedes, idet 3 stemte for, 104 imod.

§§ 95–106 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 19 forkastedes, idet 3 stemte for, 104 imod.

§§ 107 og 108, ændringsforslag nr. 20 og 21, § 109, således ændret, §§ 110 og 111, ændringsforslag nr. 22 og § 112, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Underændringsforslag nr. 24 forkastedes, idet 8 stemte for, 99 imod.

Ændringsforslag nr. 23 om indsættelse af en ny paragraf efter § 112 og §§ 113–125 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 25 forkastedes, idet 3 stemte for, 103 imod.

Ændringsforslag nr. 26 til § 126 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 27 til § 126 forkastedes uden afstemning.

§ 126 med den foretagne ændring, § 127, ændringsforslag nr. 28, § 128, således ændret, § 129, ændringsforslag nr. 29, § 130, således ændret, §§ 131–135, ændringsforslag nr. 30, § 136, således ændret, ændringsforslag nr. 31 og § 137, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 32 om indsættelse af en ny paragraf efter § 137, ændringsforslag nr. 33 og 34, § 138, således ændret, §§ 139–144 og ændringsforslag nr. 35 om indsættelse af en ny paragraf efter § 144 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende lovforslag nr. L 228:

Forslag til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 8 stemte for, 96 imod.

§ 3 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 3 stemte for, 101 imod.

§§ 4–8, ændringsforslag nr. 3, § 9, således ændret, §§ 10–17, ændringsforslag nr. 4, § 18, således ændret, ændringsforslag nr. 5, § 19, således ændret, §§ 20–23 og ændringsforslag nr. 6 og 7 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8 forkastedes, idet 3 stemte for, 100 imod.

§ 24 med de foretagne ændringer og §§ 25–29 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 9 forkastedes, idet 8 stemte for, 99 imod.

§§ 30–33 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10 forkastedes, idet 8 stemte for, 97 imod.

Ændringsforslag nr. 11 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 12 forkastedes uden afstemning.

§ 34, således ændret, ændringsforslag nr. 13 og 14, § 35, således ændret, §§ 36–40, ændringsforslag nr. 15, § 41, således ændret, og § 42 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 16 forkastedes, idet 3 stemte for, 104 imod.

Ændringsforslag nr. 17 og 18 forkastedes uden afstemning.

§§ 43–54, ændringsforslag nr. 19, § 55, således ændret, og §§ 56–59 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 20 forkastedes, idet 8 stemte for, 97 imod.

§§ 60–63, ændringsforslag nr. 21, § 64, således ændret, og §§ 65 og 66 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 22 forkastedes, idet 8 stemte for, 99 imod.

§§ 67–71 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 23 forkastedes, idet 3 stemte for, 104 imod.

Ændringsforslag nr. 24, § 72, således ændret, ændringsforslag nr. 25, § 73, således ændret, § 74, ændringsforslag nr. 26 og § 75, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 27 forkastedes, idet 8 stemte for, 99 imod.

§§ 76–86 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 28 om indsættelse af en ny paragraf efter § 86 forkastedes, idet 8 stemte for, 100 imod.

§§ 87 og 88, ændringsforslag nr. 29–34, § 89, således ændret, og § 90 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Der foretoges herefter afstemning vedrørende lovforslag nr. L 230:

Forslag til lov om aktiv socialpolitik.

§§ 1–7 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 13 stemte for, 95 imod.

§ 8 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 18 stemte for, 90 imod.

§ 9, ændringsforslag nr. 3 og 4, § 10, således ændret, og §§ 11 og 12 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5 forkastedes, idet 13 stemte for, 94 imod.

Ændringsforslag nr. 6 forkastedes, idet 13 stemte for, 92 imod.

§ 13 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 7 forkastedes, idet 13 stemte for, 94 imod.

§ 14 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8 om, at § 15 udgår, betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 7.

§§ 15 og 16 vedtoges uden afstemning.

§ 17 vedtoges med 94 stemmer mod 13.
Ændringsforslag nr. 9 om, at § 17 udgår, var dermed forkastet.

§ 18 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10 forkastedes uden afstemning.

§ 19, ændringsforslag nr. 11 og 12, § 20, således ændret, ændringsforslag nr. 13, § 21, således ændret, §§ 22 og 23, ændringsforslag nr. 14 og § 24, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 15 om en ny affattelse af § 25 forkastedes, idet 13 stemte for, 92 imod.

§ 25 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 16 forkastedes uden afstemning.

§§ 26–29 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 17 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 15.

§§ 30–32 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 18 forkastedes, idet 13 stemte for, 93 imod.

§§ 33–38 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 19 om, at § 39 udgår, betragtedes som forkastet.

§§ 39–48 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 20 forkastedes, idet 13 stemte for, 94 imod.

§§ 49–50 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 21 forkastedes, idet 13 stemte for, 94 imod.

§ 51 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 22 forkastedes uden afstemning.

§§ 52–55 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 23 om, at paragraffen udgår, betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 20.

§§ 56–67, ændringsforslag nr. 24, § 68, således ændret, og § 69 vedtoges uden afstemning.

Underændringsforslag nr. 26 forkastedes, idet 13 stemte for, 93 imod.

Ændringsforslag nr. 25 om en ny affattelse af kapitel 7 indeholdende §§ 70–75 og indsættelse af 2 nye paragraffer herefter og §§ 70–75 i den nye affattelse vedtoges uden afstemning.

§§ 76–83, ændringsforslag nr. 27 og 28, § 84, således ændret, og §§ 85–95 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 29 forkastedes, idet 18 stemte for, 86 imod.

§§ 96–101, ændringsforslag nr. 30 om en ny affattelse af § 102, § 102 i den nye affattelse, §§ 103–106, ændringsforslag nr. 31, § 107, således ændret, og § 108 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 32, § 109, således ændret, ændringsforslag nr. 33, § 110, således ændret, §§ 111–114, ændringsforslag nr. 34 om indsættelse af en ny paragraf efter § 114 og § 115 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Der foretoges endelig afstemning vedrørende lovforslag nr. L 231:

Forslag til lov om ændring af lov om social pension og lov om deltidspension. (Tilkendelseskompetence, administration m.v.).

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 2, § 2, således ændret, ændringsforslag nr. 3–5 og § 3, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

26) Anden behandling af lovforslag nr. L 270: Forslag til lov om ændring af lov om social bistand og lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Regler om fleksjob m.v.).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(FremSAT 14/5 97. Første behandling 20/5 97. Betænkning 23/5 97).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under et.

Forhandling

Tom Behnke (FP):

Igen står vi med et lovforslag, som vi har modtaget på et meget sent tidspunkt. Forslaget er fremsat så sent som den 14. maj og er først blevet førstebehandlet for en uge siden, og det har ikke været muligt at nå at gennemgå forslaget i detaljer. Nu er der ganske vist tale om et noget mere enkelt forslag end de forslag, vi har været vidne til tidligere i dag. Ikke desto mindre har det ikke været muligt i den store mængde af forslag, der er kommet fra socialministerens side, at nå at sætte sig detaljeret ind i det hele på det tidspunkt, da udvalget bestemte sig for, at nu skulle der afgives betænkning over forslaget. Derfor fremgår det af betænkningen, at Fremskridtspartiet her ved andenbehandlingen vil redegøre for sin stillingtagen til de stillede ændringsforslag.

Sagen er, at ændringsforslagene er stillet af Enhedslisten og tiltrådt af SF. Der kunne såmænd også have stået, at de var tiltrådt af Fremskridtspartiet, for vi støtter 3 ud af de 4 ændringsforslag.

Den persongruppe, som dette forslag er beregnet på, har netop ikke mulighed for at være 100 pct. med på arbejdsmarkedet, og når man fra det offentlige side har en pligt til at stille fleksjob til rådighed for disse personer, synes vi i Fremskridtspartiet, at det er ganske urimeligt, at man, hvis personerne uforskyldt – altså uforskyldt – går hen og bliver arbejdsløse, straffer dem ved, at de ikke kan få den fulde dagpengeydelse, men bliver sat ned til kun at få 82 pct. Det synes vi i Fremskridtspartiet er urimeligt, for pligten ligger hos kommunerne, og dermed må ansvaret også ligge hos kommunerne. Alt andet ville være urimeligt.

Det andet, som vi synes virker lidt mærkeligt, er, at den periode, hvor denne reducerede dagpengeydelse kan udbetales, kun er på 3 måneder. Så må vi jo håbe, at kommunerne er flinke til at skaffe et nyt fleksjob inden for 3 måneder, for ellers vil nogle af disse personer bare blive tabt på gulvet. Ude i kommunerne kan man sådan set være ligeglad. I sidste ende er det formentlig endda billigere for kommunerne.

Jeg synes, det er et dårligt incitament, vi lægger ind i dette forslag, som ministeren har fremsat det, og derfor støtter vi helt klart de ændringsforslag, der er kommet fra Enhedslisten, bortset fra Enhedslistens ændringsforslag nr. 2. Det har vi ikke helt kunnet finde sagligt belæg for at stemme for, og derfor vil vi stemme imod ændringsforslag nr. 2, men vi siger altså ja til de øvrige ændringsforslag.

Med hensyn til dette lovforslag, som jeg også nævnte det, da vi behandlede de fire store sociale love, står Fremskridtspartiet igen helt uforstående over for, at når nu parterne har aftalt nogle arbejdsvilkår, nogle tider, nogle lønforhold osv., når alting er blevet aftalt mellem arbejdsgiveren og lønmodtageren om dette fleksjob, er der alligevel lige en sidste ventil, man skal igennem, og det er, at fagforeningerne i øvrigt skal godkende alt det her.

Vi mener i Fremskridtspartiet, at det er urimeligt, at fagforeningerne skal have vetoret på dette område. Fagforeningerne gør et blændende godt stykke arbejde, som mange følger, og som selvfølgelig har hjulpet mange, men det er ikke rimeligt, at man her går ind og siger, at uanset hvad man bliver enige om, har fagforeningerne vetoret. Derfor vil vi, når forslaget kommer tilbage i Socialudvalget, stille et ændringsforslag, hvorefter den passus kommer til at udgå, og så regner vi med at indstille lovforslaget til vedtagelse ved tredjebehandlingen.